

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **D.K.**

oskarżonego za popełnienie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 16 lipca 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 16 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 171/24

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt III K 119/20

p o s t a n o w i ł:

- 1)** oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2)** obciążyć D.K. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[WB]

UZASADNIENIE

D. K. stanął pod zarzutem popełnienia trzech czynów zabronionych: udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 258 § 1 k.k.), usiłowania kradzieży z włamaniem popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa i paserstwa akcyzowego (art. 65 § 1 k.k.s.).

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z 29 marca 2024 r., uniewinnił D. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., w ramach przypisanego skazanemu sprawstwa zakwalifikowanego w akcie oskarżenia jako paserstwo akcyzowe dokonał korekty kwalifikacji prawnej tego czynu przyjmując, że D. K. wypełnił znamiona występku dokonywania czynności poza składem podatkowym (art. 69a § 1 k.k.s.) i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę, a na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlega wyłącznie kara pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i obrońcy Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z 16 stycznia 2025 r., uchylił do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym rozstrzygnięcie uniewinniające D. K. od zarzutu popełnienia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, uniewinnił go od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 69a § 1 k.k.s. i utrzymał w mocy skazanie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na wybiórczej kontroli instancyjnej.

W odpowiedzi na kasację Naczelnik [...] Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w S. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sporządzony przez obrońcę nadzwyczajny środek zaskarżenia nie do końca odpowiadał standardom wynikającym z przepisów statuujących fundamentalne zasady wnoszenia kasacji (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), albowiem skarżący pod pozorem zgłaszania uchybień niedostatecznej kontroli instancyjnej w gruncie rzeczy podniósł w nim niedozwolony na tym etapie postępowania zarzut, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Świadectwem tego było przeniesienie na grunt kasacji własnego poglądu odnośnie oceny materiału dowodowego, wyartykułowanego

wcześniej w sposób tożsamy w apelacji, a – co trzeba z całą mocą podkreślić - Sąd odwoławczy, który odnośnie skazania za usiłowanie kradzieży z włamaniem do magazynu, zaaprobował w całości ustalenia Sądu *meriti*, odniósł się do wszystkich zarzutów zwykłego środka odwoławczego i uczynił to w sposób wszechstronny oraz wyczerpujący. Sama zbieżność wskazanych uchybień nie stanowiłaby rzecz jasna wystarczającej podstawy dyskwalifikującej kasację, gdyby tylko skarżący potrafił wykazać, że Sąd odwoławczy zaniechał rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca: Sąd Apelacyjny w Szczecinie wywiązał się wręcz w sposób wzorcowy z ciążących na nim powinności, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Żadna z tez sformułowanych w środku odwoławczym nie uszła jego uwagi, każda doczekała się krytycznego i przekonywającego komentarza. W szczególnie wnikliwy sposób Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu zwykłego środka odwoławczego kwestionującego swobodną ocenę dowodów Sądu pierwszej instancji i jeszcze raz omówił materiał dowodowy wskazujący na sprawstwo D. K. . Nie ma żadnych wątpliwości, że skazany przybył 23 stycznia 2017 r. do T., aby dokonać włamania do hali produkcyjno - magazynowej z wyrobami tytoniowymi, co jednak nie udało się z powodu podjętej interwencji Policji, którzy obserwowali całe przestępcze zajście, aby złapać sprawców na gorącym uczynku. Pomimo tego, że D. K. uciekł wtedy z miejsca zdarzenia, to szereg okoliczności pozwolił na stwierdzenie, że dopuścił się zarzucanego mu czynu. Przede wszystkim telefon skazanego, który przyjechał ze S. do T. razem z pozostałymi sprawcami i zameldował się wraz z jednym z nich w hotelu w S., logował się w tych samych miejscach, także w czasie kradzieży, co pozostałych współoskarżonych, a nieprawdziwą informacją przekazaną hotelowi, że miał wypadek i nie pojawi się po niedokonanym włamaniu po swoje rzeczy, skazany, który w rzeczywistości obawiał się obławy policyjnej, pogrążył się całkowicie. Zasadność postawionego D. K. zarzutu potwierdziły też wyjaśnienia współoskarżonego A. S., którego Policjanci ujęli w miejscu przestępstwa oraz okoliczności towarzyszące zatrzymaniu K. L. i P. S..

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach

sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]